

О покајању

Као благодат над благодатима (у јеврејском језику: као највиша благодат) људима је након крштења дато **покајање**, јер покајање је друго рођење од Бога. Онај дар, чији смо залог примили вером, примамо покајањем. Покајање су врата милости која се отварају онима који их упорно траже: тим вратима улазимо у милост Божију; изузев тим уласком, нећемо добити милост јер, по речима Светог писма, сви сагрешеше... а оправдавају се даром, благодаћу Његовом (Рим. 3; 23-24). Покајање је друга благодат и рађа се у срцу услед вере и страха (Божијег); страх је очинско жезло које нас управља док не достигнемо духовни рај добара; а када га достигнемо, он нас тада напушта и враћа се назад.

Рај је љубав Божија у којој је наслађивање свим блаженствима где се блажени Павле нахранио натприродном храном и, чим је тамо окусио од дрвета живота, ускликнуо говорећи: Што око не виде и ухо не чу и у срце човеку не дође, оно припреми Бог онима који Га љубе (1. Кор. 2; 9). Од овог дрвета Адам је био одвојен наговором ђаволским. Дрво живота је љубав Божија, од које је Адам отпао; и од тог времена њега више није сусрела радост, него је радио и трудио се на земљи трња. Лишени љубави Божије, макар и били праведни, једу тај исти хлеб зноја у делима својим какав је било заповеђено да једе првостворени након његовог отпадања (од љубави Божије). Док не задобијемо љубав, ми радимо на земљи трња и макар сејање наше и било сејање правде, ми ипак и сејемо и жањемо међу трњем и оно нас сваког часа позлеђује; ма шта ми чинили ради свог оправдања (ма колико праведних дела извршили), живимо у зноју лица. А када задобијемо љубав, тада ћемо почети да се хранимо хлебом небеским и без рада и труда јачати у снази. Небески хлеб је Христос који силази с неба и даје живот свету (Јн. 6; 33), и то је храна анђелска. Ко је задобио љубав, тај свакога дана и часа куша Христа и тиме постаје бесмртан, јер је речено: Ако ко једе од овога хлеба који ћу му Ја дати неће видети смрти вавек (Јн. 6; 51; 58). Блажен је ко окуси од хлеба љубави, који је Исус. А да они који кушају љубав кушају Христа Бога Који је изнад свих, сведочи Јован говорећи: Бог је љубав (1. Јн. 4; 8; 16). Према томе, онај ко живи у љубави убира живот од Бога још у овом свету, миришући ваздух васкрсења. Тим ваздухом наслађиваће се праведници након васкрсења. Љубав је царство; за њу је Господ тајинствено обећао апостолима да ће је окусити у царству Његовом. Речено је: Да једете и пијете за Мојом трпезом у Царству Моме (Јк. 22; 30) и шта то друго може означавати ако не љубав? Љубав је довољна да нахрани човека уместо јела и пића. Ето вина које весели срце човеку (Пс. 104; 15)! Блажен је онај ко се напије тога вина! Њега су испили неуздржани и застидели се; испили су га грешници и заборавили на путеве спотицања; испили су га пијанци и постали испосници; испили су га богати и пожелели сиромаштво; испили су га убоги и обогатили су се надом; испили су га болесни и постали снажни; испили су га неуки и постали мудраци.

Као што се велико море не може препловити без барке и лађе, тако нико без страха не може достићи љубав. Смрадно је море међу нама и у духовни рај може се отпловити једино лађом покајања, на којој је веслач страх. Али, ако овај веслач страха не управља лађом покајања, на којој по мору овога света одлазимо Богу, утопићемо се у том смрадном мору. Покајање је лађа, а страх његов кормилар, док је љубав Божанско пристаниште. Стога нас страх уводи у лађу покајања, којом пливамо по смрадном житејском мору и упућује нас ка Божанском пристаништу које је љубав. У ову луку доспевају сви који се

труде и који су обременени покајањем. А када достигнемо љубав, тада смо достигли и Бога, наш пут је окончан

Переподобни Исак Сиријски